

Hundens bästa Vän

torsdag kl. 09.34

Gunnar står på en pall och ska just ta ned en skål från översta skåphyllan, när han känner en intensiv smärta i huvudet, följt av en förlamande känsla i ena sidan av kroppen. Han dråsar handlöst ned på det schackmönstrade köksgolvet, slår i huvudet med en otäckt ljud och blir sen liggande på sidan, med ryggen ut mot hallen.

Wolf, Gunnars bästa vän sedan nästan åtta år lyfter ena örat där han ligger i den stora hundkorgen, när han hör braket från köket. Det blir ett lustigt veck i pannan på honom när han lystrar. Han gäspar, visar sina 42 saxsatta tänder och reser sig sedan, sträcker på sig och lunkar sakta ut från sovrummet. Ljudet av tassarna låter lätt, men Wolf är en fullvuxen rottweiler på 53 kilo och en mankhöjd på 68 centimeter. Han är vaken nu, de mandelformade och nötbruna ögonen ser pigga ut. Han kommer ut i hallen och rundar hörnet mot köket, där han ser husse ligga alldeles stilla på golvet. Wolf går fram, puffar lite med nosen mot husses öra, slickar lite i det men får ingen reaktion. Han buffar mot axeln, men inget händer. Han ser att husse rör oavbrutet på munnen och att en seg salivsträng hänger ut genom ena mungipan. Wolf går mot hörnet där vattenskålen står. Det är nästan slut. Även matskålen är tom. Husse har ännu inte ställt fram någonting till morgonmål. Han slickar i sig det sista av vattnet och går tillbaka till Gunnar. Läger sig alldeles intill hans rygg, suckar tungt och kommer till ro, sluter ögonen och somnar.

Gunnar känner hur tungan klistrar fast sig vid gommen. Blinkar några gånger, men känner att det ena ögonlocket hänger ned över ögat. Han har ingen känsel i ena armen och benet. När han försöker röra på dem händer ingenting. Det gör å andra sidan inte ont i den delen. Värre är det på den andra sidan, den han hade vänd mot golvet i fallet. Det värker i både armen och benet. När han försöker ändra ställning skriker han nästan rakt ut. Förmodligen är något brutet både i armen och benet.

Han går igenom det som hände i tankarna, inser att något hände i huvudet, kanske en blödning. Han sneglar upp mot köksbordet, vet att både cigaretter och larmet ligger där. Det förbannade larmet hemtjänsten envisats med, som han ska ha på armen. Men som ligger på bordet. Tre meter bort och en meter upp i luften. "Fan också", tänker han. "Skulle ha haft den på armen. Hur ska jag komma upp? Det är torsdag idag, nu kommer påsken. Jag har inte ätit något förrän igår eftermiddag. Hemtjänsten kommer inte hit förrän om fem dagar. Lever man så länge utan mat och dryck?"

Ångesten slår klorna i honom och han börjar andas allt häftigare. En tår letar sig ned från det friska ögat, och rinner ned mot kinden och mungipan. Han öppnar munnen och fångar droppen.

torsdag kl. 19.23

Gunnar öppnar sakta ögat och konstaterar att det redan är kväll, eftersom ljuset som silar in genom köksfönstret är grådaskigt. Han rör huvudet, försöker se över axeln mot hallen. Wolf ligger inte kvar bakom hans rygg. Kroppen värmdes honom förut, men nu är det kyligt. Han harklar sig, fuktar läpparna och viskar

”Woolfen” ut i mörkret. Han hör tassarna mot parkettgolvet i vardagsrummet, hör hur hans vän är på väg. Wolf tar en sväng ut i hallen, krafsar lite på ytterdörren och gläfsar till. Han vill ut, behöver rastas. Sen går han in till sin husse, slickar honom i ansiktet och gnyr till lite. Nickar med det stora mörka huvudet ut mot hallen, precis som om han försöker få husse att förstå. Men husse ligger kvar.

Gunnar lyfter till sist huvudet, ser på Wolf. Får plötsligt en idé.

- Kom då Woolfen, kom till husse ...

Hunden går fram och lägger sitt huvud mot Gunnars axel.

- Ser du bordet, hopp upp, hopp upp, hämta, hämta, apport!

Wolf lägger huvudet på sned, morrar lite beskedligt och puffar husse över handen.

- Nej, bordet, där borta ... bordet, hopp upp!

Wolf kliver över Gunnar, tassar vidare mot bordet. Ställer sig precis intill det.

- Ja, just så, fint, fint ...hopp upp, hopp upp Wolfen, ta larmet, larmet ...

Wolf står stilla, ser på Gunnar, förstår inte vad han vill.

- Snälla, rara söta, lyd nu, hopp, hopp ...

Någonstans i Wolfs hjärna kopplas ordet ihop med en rörelse. Plötsligt tar han ett skutt och hoppar i en snurrande rörelse.

Gunnar nickar upphetsat, driver på.

- Ja, ja, fin hund, så ja, hopp igen, på bordet ... b-o-r-d-e-t, satan, bordet säger jag ju.

Gunnar är stressad, väser ur sig orden. Svettpärlor har samlats i pannan och hyn är alldeles röd.

- Hoppa, för i helvete!

Wolf lägger öronen bakåt, blir rädd för det skarpa ljudet. Det blir inga mer hopp. Istället tar han en sväng mot den tomma vatten- och matskålen. Slickar rent, tar det sista. Sen lommar han iväg förbi Gunnar och försvinner in i sovrummet till den väntande korgen. Det prasslar när Wolf lägger sig tillrätta i den.

Gunnar suckar. Det fungerade inte. Han måste ha ner larmet på något sätt. Men känner sig trött. ”Jag får försöka lite senare, orkar inte mer just nu” tänker han, innan han sjunker tillbaka ner i en barmhärtig sömn.

fredag kl. 08.25

Gunnar hör ett ljud, det låter som om det regnar. Efter någon sekund förstår han vad det är. Wolf sitter på parkettgolvet och kissar, kan inte hålla sig längre. Då känner han själv lukten. Han har själv kissat på sig under natten. Doften är frän och luktar ammoniak. Byxor och kalsonger känns våta. Han skäms lite, det känns ovärdigt att ligga så här. Så kommer Wolf tassande, med bedjande skämmiga ögon. Han har inte kissat inne sedan han var valp, vet att man inte får det. Så han kommer tassande för att be om förlåtelse. Sätter sig intill Gunnar, böjer ned huvudet och plirar undergivet mot honom.

- Det gör inget, fin hund, jada fin ...

Gunnar gör sitt bästa att låta snäll på rösten, men kan inte ge Wolf någon klapp alls. Wolf ser lite piggare ut av orden, lägger halsen mot Gunnars hand och gnider sig lite uppåt och nedåt, som en slags simulerad klapp.

- Ska vi försöka igen? Bordet Woolfen, bordet. Hopp, hopp!

Wolf tittar på honom, spatserar nu direkt fram till bordet och vänder sig.

- Så, ja. Fin hund, nu ska du hoppa. Hoppa upp på bordet, nu!

Gunnar förbannar att han inte har åtminstone en hand i bruk, för då hade han kunnat peka. Wolf gör ett förnyat skutt, ett till men får inget mer bifall än ett trött ”fortsätt”. Plötsligt tar han ett hopp upp i kökssoffan intill bordet.

- Jaaa! Bra Woolfen, bra. Såja. Hopp igen! Hoppa upp på bordet, hoppa!

Wolf lägger huvudet på sned, tittar på husse och gläfsar till.

- Så, ja. Ett till. Upp, upp!

Wolf tar ett skutt på stället, men hoppar sen istället ned på golvet.

- Nej, jävla hund, hoppa din idiot!

Gunnars ansikte förvrids till en mask av besvikelse. Han stönar till och lägger ned huvudet mot hakan igen, tappar orken.

fredag kl. 20.12

Han vaknar av att något får hans sida att röra sig i vajande rörelser. Öppnar ögat, vrider på huvudet och ser Wolf sitta ihopkrupen och nafsar i hans högra fot. Låter tänderna nypa fast och riva längs tårna på foten. Gunnar öppnar munnen, säger strängt ”fy Woolfen, inte så”. Wolf kryper ihop, lägger huvudet på sned och gnyr, förstår att han gjort något han inte får, reser sig och lommar ut i hallen. Gunnar stirrar ned mot sitt högra ben, följer linjen mot foten, ryser till och inser att Wolf har bitit av och ätit upp de två yttersta tårna på foten. Det blöder, men inte så mycket. Gunnar stönar, reser upp huvudet och skriker ut sin vanmakt. Skriken ebbar ut och blir till stönanden, avbrutna av gråtattacker. Wolf återvänder in i köket, sätter sig vid Gunnars höft, som ville han beskydda sin husse mot allt ont. Gunnar försöker lyfta den brutna armen, och förmår lägga den på Wolfs rygg. Han kliar på det grå, ulliga täckhåret. Wolf flyttar sig långsamt för att få Gunnar att klia exakt på det ställe där det känns skönast. Gunnar slutar efter en stund, blir trött av smärtan i armen. Han känner sig tom i magen, är hungrig och börjar räkna timmarna sedan han senast drack och åt.

lördag kl. 05.30

Han hör ett ljud. Vaknar sakta, öppnar det friska ögat och spejar ut i dunklet. Han hör ett knastrande ljud, något blött som klafsar och ett tuggande läte. Han vrider upp huvudet och ser nedför sin lama kroppshalva. Wolf har begravt tänderna i Gunnars lår och bitit bort ett stort köttstycke. Han ligger framåtlutad över Gunnars höft och äter på en köttslamsa, tuggar och sväljer. Tungan är röd och alldeles blöt. Det droppar blod ned på den gråvita linoleummattan. Det vänder sig i magen på Gunnar, han vänder huvudet åt sidan och spyr upp slem och galla, som hamnar alldeles intill den ena armen. Det luktar äckligt. Gunnar vaggas med huvudet av och an, som om han ville ömka sin utsatta belägenhet. En seg sträng av grönaktig galla hänger från underläppen och ned mot golvet. Han försöker spotta, bita av med tungan men den sega strängen hänger där, vill inte släppa taget. Tanken om vattenkranen alldeles ovanför hans huvud hägrar. Att få lägga huvudet under kranen, skölja av munnen och sen bara låta isande kallt vatten rinna ner i svalget och ner i magsäcken. Gunnar börjar yra, ser bilder av sig själv där han bara reser sig, dricker sig otörstig, torkar av munnen med baksidan av handen och går fram till bordet, skakar ut en Marlboro och tänder den med den gula Bic-tändaren. Som den mest naturliga sak i världen, några njutningsfyllda bloss på ciggen och sen en titt i kvällstidningen för att se vad det är på teve. Så var det, ända till just nyss, innan fallet från pallen. Gunnar

tycker sig höra hur det droppar från diskbänken, inte mycket men i en jämn takt, dripp, paus, dropp, paus, dripp ... ”bara några droppar, snälla”, tänker Gunnar. Men han vet inte hur han ska få Wolf att hjälpa till. Wolf kan dricka från kranen, men inte vrida på blandaren. Dessutom sitter den för högt. Det är lika illa som det där med larmet, han fattar inte vad han ska göra.

söndag kl. 07.38

Gunnar har med uppbjudande av sina sista krafter lyckats hasa iväg en bit mot kökssoffan och har fått upp det lama benet med hjälp av den brutna armen, så det har kommit i högläge. Blödningen har stannat av, men Gunnar känner en unken sötaktig doft från såret, där Wolfs tänder huggit in. ”Det ruttnar nu”, tänker han och suckar djupt. Han är förvirrad, mat- men framför allt vätskebristen har gjort honom dimmig och han har svårt att skilja på vad som är hallucinatoriska drömmar och vad som är verklighet. Han inser att han måste ha vätska, men vet inte hur. Wolf har inte återkommit efter det senaste angreppet. Kanske stillade han sin värsta hunger och fick vätska genom blodet. Men Gunnar inser någonstans att det endast är en tidsfråga innan Wolf kommer att komma tillbaka, nu när han funnit en lösning på hur han ska överleva.

söndag kl. 14.42

Det har inte blivit något vidare med sömnen. Gunnar har sovit i korta sekvenser, och har försökt hålla sig vaken då han har hört hur Wolf oroligt har tassat runt i lägenheten. Andetagen är korta och han har mist all färg i ansiktet. Han lockar inte längre på Wolf, är istället rädd att han ska komma, stå där alldeles tyst, innan han bara anfaller. Förutom vätskebrist och kraftlöshet är Wolf nu det stora hotet mot honom.

måndag kl. 15.12

Gunnar vaknar av ljudet. Tassarna som slår mot parketten. Hör ljudet, långt ned i strupen. Han vrider huvudet, ser in i Wolfs bruna ögon. De ser desperata ut, tungan hänger slapp ut ur munnen och benen har börjat bli krumma. Gunnar tar in scenen, inser att Wolf precis som han själv är på upphållningen. Wolf öppnar käften, visar tänderna och kryper ihop. Gunnar inser att det kan komma ett sista språng. Han kontrar, skriker ”nej, till korgen” med argsint, hög stämma.

Wolf fäller öronen bakåt, fixerar honom med blicken, ser ut att tveka. Gunnar gör en rörelse med den brutna armen, skriker av smärta och morrar långt ned i halsen, försöker låta som en hund, att på hundspråk försätta sig i respekt och förmedla ”gå i korgen, nu!”. Wolf slappnar av, vänder sig om och går med långsamma rörelser tillbaka mot sovrummet och sin korg. Gunnar börjar förvirrat bearbeta en plan, för att klara sig levande ur mardrömmen. Han är i skriande behov av vätska och näring. Kroppen är uttorkad, han har hallucinationer, känner hur all kraft rinner ur honom.

Det finns bara ett sätt. Ett obehagligt sätt, men ändå det enda han kan komma på för att ha en chans att överleva. Det är en ocean av tid framför honom innan hemtjänsten kommer. Det är en lång natt och en halv dag innan de kommer att ringa på ytterdörrens klocka. Och Gud vet hur lång det kommer att ta, innan de får upp ytterdörren. Han har ju låst med både Assa-låset och sjutillhållarlåset. Fan vet om han inte har lagt på

säkerhetskedjan också. Han känner det i kroppen. Han kommer att dö, innan de kommer in i lägenheten. Ska nåt ske så får det bli snart.

Han skjuter upp kroppen lite mot lådorna under diskbänken, lägger nacken mot nedersta lådans träkant och andas ut. Vrider kroppen, så han har den ”rörliga” armen längs med kroppssidan, beredd att kunna gripa tag. Så ligger han där en stund för att samla kraft, medan tankarna börjar fladdra iväg. De är två nu. Någon av dem ska kanske ändå överleva. Starkast vinner, en slags kamp för överlevnad. Gunnar fuktar sina läppar, formar läpparna till ett runt ”o”, och visslar lågt.

Wolfs tassande är långsamt, uppgivet och visar att han är helt slut. Ändå kan han inte motstå husse kallande. Visslingen är bekant, den betyder att han ska komma genast. Reflexmässigt har han rest sig på stela ben och börjat gå mot köket. Stannar upp på tröskeln, blir stående och vädrar i luften. Känner dofter av urin, träck och en särskild rutten doft, som får honom att inte vilja fortsätta.

Men husse fortsätter att locka.

- Så ja, pojken. Kom till husse, så ja, fin gosse nu. Kom till husse!

Rösten är mjuk, vänlig men även uppfordrande.

Wolf tar några slöa steg ytterligare mot Gunnar. Blir stående alldeles intill hans ena arm.

- Fint, fint ... kom bara. Vi är ju vänner, bästa vänner, kom bara ...

Wolf viftar på svansstumpen, som i England har kuperats alldeles efter den andra svanskotan, precis innan han såldes till Sverige. Sen lunkar han närmare och slickar sin husse i ansiktet. De möter varandras blick. Det är sorg och trötthet i bådas ögon. Det är då handen kommer bakifrån, greppar Wolfs nacke och för huvudet framåt i en enda rörelse, så att den oskyddade halsen med kraft trycks direkt mot Gunnars mun. Han öppnar munnen på vid gavel och begraver tänderna, alla 32 i Wolfs strupe, klipper genom hud, muskler, ben och brosk, tuggar sig genom luftstrupen och aortan. Wolf försöker ta sig loss, sliter och rycker med huvudet men sitter fast som i ett skruvstäd. Gunnars skadade hand uppbådar all kraft för att hålla Wolfs huvud på plats, så att han inte tappar taget om halsen. Men framför allt är det tänderna som har låst sig runt Wolfs strupe, som gör att Wolf inte kommer loss trots sitt kämpande. Gunnar känner hur blodet pumpas ur hundens kropp och han sväljer i kväljande men livgivande klunkar.

Tisdag kl. 12.15

Hemtjänsten får genom vicevärden fram huvudnyckeln till huset och öppnar dörren. De finner Gunnar liggande på golvet i köket. Han är i miserabelt skick, men fortfarande vid liv. Vid sidan ligger hans trognaste vän sedan åtta år, med ett kraftigt bett i strupen och är alldeles oåterkallerligt död.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten